

ere vigtige og meget indgribende, uden Videre at affære en Besværing til Ministeren? Det kunde jo være beqvemt nok for Ministeren at være fri derfor, men gaaer det an? Kan der paavises ligefremme Overtrædelser af denne Lov, ja, saa kan Sagen i Henhold til andre Paragrapher i Loven ganske vist komme ind for Ministerens Prøvelse, men, naar nu Amdraadet ved Realitetsafgjørelsen holder sig indenfor sin Competence, gaaer det saa an at give det den endelige afgjørende Myndighed her, hvor der kan være Tale om betydelige modsridende Interesser i Communen? — Der er med Hensyn til Skatteparagrapherne endnu et Par Forhold, som jeg ønskede at henstille til den ærede Ministers Overveelse. Saaledes staaer der i Slutningen af § 20: „Det staaer Enhver, som er ansørt til Skat i Ligningen, frit for at klage ikke blot over sin egen Bestatning men ogsaa over enhver Andens, som er optaget i Ligningen, saavel som over, at Nogen er forbigaaet i samme.“ Naar der her gives en Ret til at anke over Andres Ansættelse, er der vistnok ikke nærmest tænkt paa det sjældne Tilfælde, at En af en stor Barmhjertighed klager over, at en Anden er sat for høit, men der maa ganske vist være tænkt paa det andet Tilfælde, at En vil klage over, at en Anden er sat for lavt. Nu troer jeg at turde sige, at det idetmindste med Hensyn til Kjøbstabligningen — jeg tør ikke sige det med samme Sikkerhed med Hensyn til Ligningen paa Landet — tidligere har været en i Lovgivningen og i den administrative Praxis aldeles faststaaende Sætning, at En ikke kunde blive sat op uden at faae det at vide, og at man altsaa, naar Ligningen var fremlagt, og man ikke havde Noget mod sin Ansættelse at indvende, kunde være sikker paa, at man ikke efter den Ligning kom til at svare et høiere Beløb, end som ansørt. Naar der nu føres Klage, kan der fremkomme en Forandring derhen, at En sættes ned, fordi han klager over, at han er sat for høit i Forhold til Andre, men jeg troer ikke, at man kan blive sat op i Henhold til en Andens Klage, uden at man faaer Underretning derom. Det kunde jo være, at det blev paalagt Vedkommende at omgjøre Ligningen i det Hele, men i saa Fald vilde der jo blive fremlagt en ny Ligning, og man

vil da Forhøielsen at see; men at sætte en Enkelt op efter en Andens Klage, uden at der gives ham Meddelelse eller føres Forhandling med ham derom, forekommer mig ikke at kunne gaae an, og det vil jo blive Følgen af nærværende Lov. Nu indvende man ikke, at i Lovforslaget om Indkomstskatten har man optaget noget Lignende; thi paa samme Tid, man har gjort det, har man indført meget nøjagtige Bestemmelser om den Udgang, der skal gives Vedkommende til i saadanne Tilfælde at gjøre Indsigelse; og, mine Herrer, det Farlige er netop, at man ved disse Ligningsregler her i de communale Love, ikke har seet sig istand til at give udtømmende Bestemmelser; naar man saa ikke destomindre sætter en saadan ny Bestemmelse ind som den, at man kan klage over Andre, uden med det Samme at give Regler for, hvorledes der skal forholdes med Hensyn til den, hvis Bidrag skal sættes op efter Begjæring af en Anden, kommer man, som det forekommer mig, ind i en meget vanskelig Situation. — Dernæst er der §§ 21 og 22. Reglen gives i § 21 saaledes: „Under Ligningen paa Formue og Leilighed indbrages Enhver, der har fast Ophold i Communen“; men har han tillige fast Ophold i en eller flere andre Communer i Riget, ansættes han til Bidrag „i Forhold til den Tid, han i hver af disse har Ophold.“ Ved det sidste „Ophold“ maa jo aabenbart ogsaa menes „fast Ophold“, ligesom i den foregaaende Sætning. Men saa kommer der en Bestemmelse, der indeholder en nærmere Forklaring af „fast Ophold“, nemlig at Ophold af kortere Varighed end 4 Maanedes af Skatteaaret ikke kommer i Betragtning. De Herrer ville see, hvilket Tilfælde her tales om. Her tales ikke om det Tilfælde, hvor en Person maatte slet ikke tidligere har været i Riget eller ikke har haft fast Ophold noget Sted og saa flytter til Communen, men Talen er om de Tilfælde, hvor der er Banfæligheder, fordi man har Bopæl paa forskjellige Steder. Nu spørger jeg, hvorledes skulle disse Regler i § 21 sættes i Forbindelse med Reglen i § 23? Der hedder det nemlig, at foruden den almindelige Ligning kan ogsaa forfattes en Tillægs-ligning efter Formue og Leilighed paa de Personer, som